

STUDIUL SFINTEI EVANGHELII DUPĂ MARCU

Cap. 3, v.1-6

1 Și iarăși a intrat în sinagogă. Și era acolo un om având mâna uscată. **2** Și îl pându-l pe Iisus să vadă dacă îl va vindeca sâmbăta, ca să-L învinuiască. **3** Și El i-a zis omului care avea mâna uscată: „Ridică-te și stai acolo, în mijloc!” **4** Și le-a zis lor: „Oare se cuvine ca sâmbăta să faci bine, sau să faci rău? să mântuiești un suflet, sau să-l pierzi?” Iar ei tăceau. **5** Și privindu-i cu mânie și întristându-se de împietrirea inimii lor, i-a zis omului: „Întinde-ți mâna!” Și el a întins-o, și mâna lui s'a făcut sănătoasă. **6** Și ieșind, fariseii au făcut îndată sfat cu irodianii împotriva Lui, ca să-L piardă.

Ultima parte a confruntării dintre Iisus și farisei are loc în sinagogă (probabil cea din Capernaum) și are din nou ca „măr al discordiei” **problema Sabatului (Sâmbetei)**. Pentru a înțelege mai bine ura fariseilor, trebuie să înțelegem că pentru ei Sabatul avea un rol atât de însemnat, încât **încălcare** lui era echivalent cu un act de **apostazie, sau damnare**. Adică omul, voluntar, se plasează în afara legământului veșnic cu Dumnezeu. Cum putea, așadar Iisus să fie Mesia sau un profet, când El nici măcar nu era un evreu pios (în ochii fariseilor)?

Dar **Mântuitorul nu încâlca Sabatul, ci doar îl despovăra de legile și legișoarele** greu de îndeplinit, minuțiozității țesute de farisei în jurul Sabatului, porunci omenești adunate sub denumirea de „tradiția bătrânilor” care nu puneau accentul pe „lărgirea inimii” în legătura omului cu Dumnezeu, ci pe împlinirea sterilă a unor prescripții aproape juridice.

Întrebarea Mântuitorului: „cum se cuvine să respectăm Sabatul, printr-o faptă bună, sau prin nepăsare?” provoacă o tăcere adâncă în mulțimea adunată în sinagogă. Această scenă ne aduce aminte de cuvintele Psalmistului David: „Din cer a privit Domnul spre fiii oamenilor să vadă dacă este cineva care n'înțelege sau care-L urmează pe Dumnezeu. Toți s'au abătut, împreună netrebnici s'au făcut, nu-i nimeni care să facă binele, nu, nici măcar unul nu este!” (Psalmul 13:2-3). De aici **durerea și durerea profundă a lui Dumnezeu atunci când întâlnește o inimă împietrită** (v.5).

Tăcerea mulțimii se poate explica fie prin solidaritate cu fariseii, fie prin lipsa curajului în a lua partea aceluia om bolnav care se afla în mijlocul lor. Cât de important este să avem curaj atunci când ne exprimăm convingerile bune! Nu ajunge **să ne mâniem la vederea atâtor nedreptăți în lume, ci trebuie să și facem ceva**: să fim de partea celor slabi și neajutorați. Dar pentru aceasta e nevoie de curaj!

Reacția mulțimii după vindecarea omului cu mâna paralizată nu este consemnată. **În schimb, fariseii completează cu irodienii pentru a-L pierde pe Iisus**. Irodienii nu reprezentau propriu-zis un partid religios (ca saducheii și fariseii), ci mai mult un curent politic partizan al dinastiei regelui Irod Antipa. Chiar dacă fariseii îl disprețuiau pe Irod, iată că **invidia și dorința de a-l aresta pe Iisus e mai puternică și ajunge chiar să-i unească pe cei mai înverșunați dușmani**.